

[Justitsministeren.]

dette Spørgsmaal, har man faaet gennemført Domsmandsinstitutionen, og det vilde da være ganske mærkeligt, om man paa dette specielle Omraade, hvor Straffen ikke er højere, vilde opretholde Nævningeinstitutionen, naar man har indført Domsmand i alle andre Forhold. Man siger hertil: Ja, men Kommissionen gik dog ud fra, at Nævningeinstitutionen skulde bibeholdes. Ja, men da Kommissionen beskæftigede sig med disse Problemer, var Domsmandsinstitutionen stadig Genstand for Diskussion i den høje Rigsdag.

Hvis man derimod har lagt Mærke til, hvad der er sket senere, vil man se, at daværende Rigsadvokat Goll, som var Formand for Kommissionen, har sagt og skrevet i en Kronik i „Politiken“, at han, som Sagen nu laa, var fuldkommen enig med den nuværende Justitsminister — hvad man ellers ikke kunde beskyldte ham for at være med Hensyn til Svangerskabskommissionens Forslag —, fuldkommen enig med den nuværende Justitsminister om, at hvis Domsmandsinstitutionen havde været gennemført tidligere, vilde han straks have rejst Spørgsmaalet om Bortfald af Nævninger ved disse Sagers Behandling i Kommissionen, idet han i øvrigt altsaa var enig med mig i, at efter Straffens Nedsættelse var der slet ikke den Grund til at opretholde Nævningeinstitutionen, som der var tidligere. Hertil kommer en Betragtning, som man dog ikke kan afvise, at Nævningeapparatet er en meget stor og kostbar Historie at sætte i Gang over for en saa forholdsvis lille Forbrydelse, som der er Tale om her for Kvindens Vedkommende, og at der ikke er nogen anden historisk eller politisk Begrundelse for at opretholde Nævninger nu i disse Sager, naar man ikke vil have Nævninger i en Række andre Sager; eller rettere: hvis man vilde bevare dem her, maatte jeg som Justitsminister forlange, at man indførte Nævninger i en Række andre Tilfælde af Overtrædelse af Straffeloven.

Det tredje Lovforslag gaar altsaa kort og godt ud paa en Ophævelse af Straffelovens § 242. Om Straffen i øvrigt har jeg udtalt mig ved Gennemgangen af Hovedforslaget.

Jeg skal herved tillade mig at anbefale disse tre Lovforslag, som jo har været Genstand for en ganske overordentlig indgaaende Drøftelse i det høje Folketing og i Udvalget, til hurtig Behandling i dette høje Ting.

Thomsen: Efter denne udførlige og grundige Forelæggelsestale af den højtærede Justitsminister vil der ikke være Grund for mig, der i denne Sag i høj Grad er Lægmand, til at holde nogen længere, indgaaende Tale om de Lovforslag, som her blev forelagt, men jeg skal dog med nogle faa og korte Bemærkninger føje mit Partis Anbefaling til den højtærede Justitsministers Forelæggelse.

Lovforslaget kommer jo fra det andet høje Ting uden dog — som sædvanlig — at være vedtaget med nogen større Enighed; med en vis Beklagelse maa jeg endda sige, at Lovforslaget er Udtryk for en mere end almindelig Uenighed i det andet høje Ting.

Nu er det jo til en vis Grad et nyt Omraade, der her skal lovgives paa, idet vi hidtil kun har haft den ret lakoniske Bestemmelse i de gamle Straffelove — Christian den Femtes Danske Lov, Straffeloven af 1866 og Borgerlig Straffelov af 1930 —, at Fosterdrab er ulovligt, i den sidstnævnte Lov med den Undtagelse med Støtte i Nødretsregelen i § 14, at det er lovligt at afbryde et Svangerskab, naar det sker for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred. Det er jo den saakaldte medicinske Indikation. Straffen er derimod ændret betydeligt, idet de ældre Loves Bestemmelser om Tugt-, Rasp- eller Forbedringshus i Straffeloven af 1930 blev ændret, saa at Straffen for Kvindens Vedkommende kan gaa helt ned til Hæfte i kun 7 Dage og gøres betinget eller endog helt bortfalde.

Naar en saadan ny Lovgivning indledes, og det paa et Omraade, der er saare vanskeligt — det er dybt personligt samtidig med, at det rummer stor samfundsmæssig Interesse; det er et Omraade, der er farvet stærkt af den enkeltes moralske Indstilling og for manges Vedkommende ikke mindst af deres religiøse Indstilling —, er det sikkert klogt at gaa til Værks med en vis Forsigtighed, men det forekommer det mig netop, at den højtærede Justitsminister har gjort.

Nu mener jeg med *Forsigtighed* i den Forbindelse just ikke det at gaa stille med Dørene. Der har jo baade i Pressen, paa Møder og i Radio været talt højt og meget om denne Sag, og den højtærede Justitsminister kunde i sit dygtige Forsvar for Lovforslaget ikke undgaa nu og da at lukke en Dør lidt haardt i. Med Forsigtighed i den Forbindelse mener jeg, at den højtærede Justitsminister med det foreliggende Lovforslag ikke paa afgørende Maade har brudt med Fortiden, hvad jeg heller ikke